

Udgifter, at — det vil jeg hævde — de Ofre, Arbejderne har bragt, er større end de, noget andet Samfundsmedlem har bragt overfor Samfundet. Desuagtet er der Medlemmer her, som har udtalt sig saaledes, at man faar det Indtryk, at Staten, at Rigsdagen bevilgede saa kolossale Beløb til denne Institution, at vi maatte være særlig taknemmelige derfor. Den ærede sidste Taler (Rudfeld) omtalte, at de Understøttelser, der gaves her i Landet, hørte til de rundeligste, der gaves i noget Land. Forslaget gaar ud paa, at der skal gives 3½ og 4 Kr. om Dagen. Jeg vil gerne spørge den ærede Taler, om han kan leve for 3½ eller 4 Kr. om Dagen, hvis han har en stor Familie; ja, selv om han ikke har det, er det komplet umuligt. Det ærede Medlem omtalte forskellige Lande, nævnte f. Eks. de to andre skandinaviske Lande og udtalte, at i Norge gives der et Beløb paa 3 Kr. 29 Ø. Det maa være efter en gammel Lov; jeg ved, at i mit Fag udbetales der 7 Kr. om Dagen, men det er maaske efter en ny Lov, som det ærede Medlem ikke kender. Sverige kan vi ikke godt rette os efter, thi der har man ingen Lovgivning paa dette Omraade, der yder Staten Tilskud gennem andre Organisationer end netop Arbejdsløshedskasserne, som for øvrigt er af ny Dato, idet de kun har en Alder af 2—3 Aar.

Jeg beklager i allerhøjeste Grad den Udvikling, Forholdene har taget her i Landet. Hele denne Sag er jo ikke i den Grad politisk, som man vil gøre den til, den er et rent Samfundsspørgsmaal, et økonomisk Spørgsmaal; det drejer sig om, hvorvidt det nuværende Samfund skal bestaa paa det organisatoriske Grundlag, det hviler paa, eller ej. Det Parti, jeg tilhører, har gennem vort Program og i øvrigt ofte paa anden Maade peget paa en anden Organisation af Samfundet, hvorved man sikkert kunde blive fri for alle de Ulykker, som nu hjemsøger os. Jeg har ofte, naar jeg under en Forhandling har talt om mine Partifællers økonomiske Forhold, hørt Arbejdsgivere beklage sig lige saa stærkt som vi andre over Samfundsforholdene. Der maa altsaa være en meget stor Mængde Samfundsmedlemmer, som ikke er tilfredse med den nuværende Ordning, det vilde da, forekommer det mig, være ret naturligt at tage under Overvejelse, om alle disse Millioner, vi her giver ud, virkelig er nødvendige, om Forholdene ikke, naar vi omorganisere Samfundet, kunde blive mere tilfredsstillende.

Vi skal, naar vi lovgiver paa et Omraade som dette, vogte os for at give den

ene Part, Arbejderklassen, det Indtryk, at der er Tale om en Klasselov, thi i saa Fald kan Loven ikke vække den tilbørlige Tillid blandt dem, overfor hvem den skal virke. Nu vil jeg gerne sige, at i selve den gamle Arbejdsløshedskasselov er der en Bestemmelse, som er meget uretfærdig, den nemlig, at i Tilfælde af Konflikt ophører al Understøttelse. Hvis f. Eks. Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening benytter sig af en Krise som den, vi nu er inde i, til at erklære Lockout paa et Tidspunkt, hvor en 50 000—60 000 Mennesker paa Grund af Samfundsforholdene er uden Arbejde og som Følge deraf ikke kan udelukkes, saa mister ogsaa en Mængde af disse arbejdsløse deres Understøttelse. Jeg vil gerne henstille til det ærede Udvalg at tage dette Forhold med i sine Overvejelser, for det forekommer mig, at der begaas en blodig Uret imod de mange Tusinde Mennesker, der uden egen Skyld, men paa Grund af Samfundsforholdene er blevet arbejdsløse og i lang Tid har gaaet arbejdsløse. At standse Udbetalingen af Understøttelse til alle de Arbejdere, der paa det givne Tidspunkt var i Arbejde, men som ved en saadan Lockout bliver draget ind under Konflikten, synes jeg derimod er ret naturligt, og det er der sikkert ingen, der har noget som helst imod.

Jeg har af Udtalelser baade af den højtærede Indenrigsminister — der har meddelt mig, at han ikke kunde være til Stede paa Grund af Forhandlingerne i Landstinget — og for øvrigt af forskellige ærede Medlemmer faaet det Indtryk, at de trods den meget udførlige Forklaring, det ærede Medlem Hr. Stauning gav af denne Sag, alligevel ikke ganske har forstaaet den, og jeg skal derfor tillade mig et Par yderligere Bemærkninger. Jeg vil gøre opmærksom paa, at Bestemmelsen om, at Understøttelsen skal kunne fratages den Arbejder, der nægter at modtage Arbejde til Mindsteløn, jo vil komme til at ramme selve Intelligensen, selve de Arbejdere, der har naaet den højeste Udvikling. Der har aldrig været Uenighed hverken indenfor Arbejdsgiverorganisationerne eller blandt Arbejderne om, at Mindsteløn kun skulde udbetales til den daarligste Arbejder i Faget; det har man altid været enig om, og hvis der var Arbejdere — hvad der jo heldigvis er —, der var i Besiddelse af større Dygtighed, større Hurtighed til at udføre deres Arbejde, mere intelligente Arbejdere i det hele taget, skulde de og deres Arbejdsgivere have Lov til at enes om en Løn, der laa derover. Det forekommer mig, at dette er en